

EEN BLOEIEND KRUIS

Onze zusters droegen vroeger
een loodzwaar zilveren kruis
dat hinderlijk op de borst bungelde
en altijd in de weg zat. Bij elke
beweging kwamen ze het tegen,
dat hoekige en flonkerende ding.

Ze leerden er wel mee omgaan
maar moesten altijd beheerst zijn
bij het lopen en opstaan en vooral
geen onverhoedse beweging maken.
Bij het rennen hielden ze het vast
en bij het boenen legden ze het af.

Op school was dat grote kruis
nog wel praktisch en imponerend:
je kon ermee lijnen trekken, brieven
openen en tikken op de lessenaar.
Het kruis was een schommelend
en wandelend midden van de klas.

Maar voor handwerk en spel was
het behoorlijk onhandig. En in de
verzorging werd het een onding:
je kon er per ongeluk een zieke
mee wakker maken of bezeren
en een glas water mee omstoten.

Na het concilie kregen we een
kleiner en sierlijker kruisje met
blaadjes en bloemetjes erop,
licht om te dragen en makkelijk
om weg te stoppen onder een trui
als we even anoniem willen zijn.

Het tinkelt vrolijk bij het fietsen
prijkt wel eens in onze huid en
trilt bij het schrijven zacht mee.
Het is zo licht dat we het soms
even kwijt zijn en bezorgd naar
onze hals tasten: is het er nog?

Zo is veel in ons zusterleven
lichter en subtieler geworden,
moeilijker te duiden misschien.
Maar onze toewijding is dezelfde:
en het kruis dat we altijd met ons
meedragen, bloeit nog steeds.